

Явор Гърдев

НЕПОПРАВИМИЯТ СВЯТ

"В точката, в която осъзнаеш непоправимостта на света,
именно в тази точка той е трансцендентен."

Джорджо Агамбен, «Идващата общност»

Не природата на меланхолията и не загубата на смисъла, а мигът на осъзнаване на непоправимостта на света попада във фокуса ми в настоящата интерпретация на "Хамлет". Посвещавам я на един единствен миг; на един кратък, но преломен момент; на точката на пречупване, след която никога вече не можем да бъдем себе си в разпадналия се пред очите ни свят.

Преди попадането в тази точка светът е бил смислен и перспективен, обещавал е радост, бил е свят с бъдеще. След попадането в нея той се е разпокъсал и обезсмислил, станал е *бивш* свят, чиито останки обитаваме на доизживяване, без помен от радост и без надежда за такава. Онова "преди" и това "след" са до болка познати на зрелия индивид. Почти всеки такъв индивид, в по-лек или по-тежък режим на жителство, е обитавал и двата свята. Колцина са избегнали участта след надеждите за добро бъдеще да се окажат насред отломки, подобно на разплакано дете, което клечи пред несглобяем конструктор LEGO, произведен с нарочно непасващи сегменти?

Повечето от нас познават болката и страданието в зоната на изчерпвания смисъл, но колцина от нас познават спасението чрез изчерпвания смисъл? Може ли точката на отчаянието да се окаже точка на спасението? Може ли преломният миг на загуба на смисъла да се окаже портал към тънката материя на битието? Може ли непоправимият свят все пак да бъде "сложен в ред"?

С риск да не успее да поправи света, Хамлет ще опита.

Не Хамлет-Отчаянието. Хамлет-Спасението.